

***

Білий двір над тихою рікою,
Парк старий, великий, ніби гай.
Заросли давно стежки травою,
Не журчить, не плеще водограй.

Тільки все ще Псіхе мармурова
Розгортає білі рамена,
Ніби каже: «Я така чудова.
Ось уста мої, цілуй їх, на!»

***

Давніх ікон
Краса й глибінь...
Прийшла, як сон,
Пройшла, як тінь.

В душі тепер
Сніги, зима...
Хтось там умер,
Когось нема.

Прийшла, як сон,
Пройшла, як тінь,
З моїх вікон
Глибінь... Глибінь...

***

Вишневий сад при хаті,
Дубовий перелаз,
І липи росохаті,
І роси як алмаз.

Пахуча нічка в маю,
З-під стріхи в'ється дим...
Мов тихий сон о раю
Над пеклом життєвим.

***

Не знаю, чи це ніч чи день,
Яка пора, яка година,
Чи гай лунає від пісень,
Чи в полонинах хуртовина, —

Не знаю, чи це тишина
Круг мене, чи ревуть гармати, —
Лиш знаю, що тебе нема
І що дарма тебе шукати.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Поезії 20—40 років](#)

З моїх вікон. Надруковано в журналі «Ми» (Варшава, 1933, № 1). Подаємо за цією публікацією.